

L U Č

Pred Jezusom bežala.

Tilika je šla v vas kupovat za mamó. Ko pride na vrh griča, zagleda pred seboj duhovnika, nesočega bolniku zadnjo popotnico.

Nekaj jo zbeга, da krene s poti in se pred Jezusom skrije za bližnji grm. Ni si upala poklekniti pred Jezusom. Rajši je za grmom čepela, kakor pa da bi dobila od duhovnika sv. blagoslov.

Beži v vas, ko pride mimo cerkve poklekne pred obhajilno mizo in prosi Jezusa odpuščanja, da se je skrila pred njim.

Ljubi otrok!

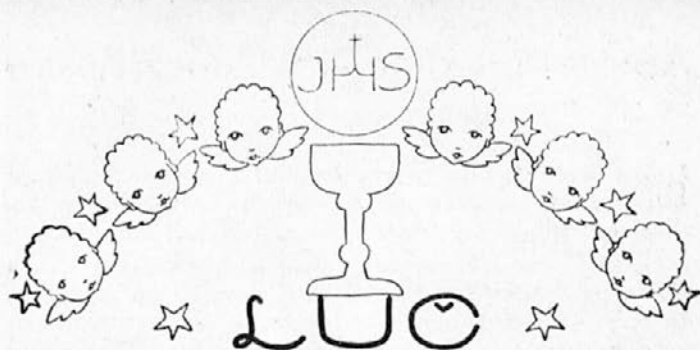
Če gre duhovnik s sv. zakramentom, se odkrij, poklekni in ko dobiš sv. blagoslov, se pokrižaj. Tudi moliti moraš za bolnika. Ne skrivaj se pred Jezusom! Če se boš ti sedaj pred njim skrival, se bo tudi on ob tvoji zadnji uri skrnil pred teboj.

Župec Franc.

Iz Dobove.

Ne veste, g. urednik, kako imenitno se mi zdi, da imamo mi mali svoj verski list. Dasiravno ni dnevnik ali tednik, kakor ga ima moj ata, vendar sem pa zadovoljen, da imam mesečnik, katerega zelo nestrpno pričakujem. Čim ga dobim, takoj se podam čitat, ker me zelo zanima kaj je novega spet v naši »Lučki«. Tukajšnja dobovska šola je imela prav krasen Miklavžev večer. Obiskal nas je sv. Miklavž, katerega so spremljali prelepi angelci, pa tudi brez grdih črnih parkljev ni bilo. Jaz se jih nisem nič bal, saj mi ne smejo nič storiti, ker sem priden. Samo hudobnim otrokom so v strah. Sv. Miklavž nas je skoraj vse lepo obdaril. Vsi smo bili veseli, ker je sv. Miklavž tako dober. Meni je prinesel kar celo obleko. Hočem biti vedno priden, da bi mi prihodnje leto še kaj prinesel. Pa tudi pri nas doma se je oglasil sv. Miklavž. Prinesel mi je še jabolka, fig, rožičev, slaščic, zvezkov in peres. Oh, kako lepo bi bilo, ko bi večkrat prišel sv. Miklavž. Pa še nekaj! Mi imamo tu prav dobrega gospoda župnika in gospoda kateheta. Zelo rad imam oba. H koncu tega pisma moram še omeniti, da so tudi gospodje učitelji in gospe učiteljice jako dobre. Vse imam jako rad. Zdaj pa pozdravljam Vas, gospod urednik, pa tudi vse lučkarje in lučkarice. Želim Vam vsem skupaj srečno, veselja polno novo leto.

Skaler Stanko, učenec II. razreda.

LETO III.

FEBRUAR 1938

Štev. 6

P. Krizostom:

Sv. Janez Bosko

Ali ga poznate?

Imel je rad najmlajše brate.

Malčke je krog sebe zbiral.

Bednim solze je otiral.

Ali ga poznate?

Domá je iz dežele zlate.

Lep je v glóriji svetniški

Bosko, oče naš deviški.

Ali ga poznate?

Njegove čednosti bogate

žarno se na njem blestijo.

Ljubil nežno je Marijo.

Ali ga poznate?

Nebeška roža sredi trate

vabi k sebi nas ljubeče.

Pot nam kaže rajske sreče.

P. Krizostom:

Bosko, zaščitnik nam bodi!

Ves si odet

v svetniški sijaj.

V tvojih očeh

detinski je raj.

Blage roke

nad nas razprostri.

Prosi za nas!

(z stisk nas otmi!

Bodi nam luč

v nevarnih nočeh,

sončni sijaj

v teh žalostnih dneh.

Naj zgled nas tvoj

spremlja povsodi.

Bosko, zaščitnik

nam bodi!

Apostol mladine - Sv. Janez Bosko

(Ob petdesetletnici njegove smrti.)

Ej, to vam je bila vesela družba! Saj je po vsej vasi odmeval razigran otroški smeh in veselo vpitje. »Sosedov Janezek je med njimi,« so dejali vaščani.

Res nekaj posebnega je bil ta deček živih, črnih oči in prav tako črnih, kodrastih las: živ in razigran, da so si vsi želeli njegove družbe; pa ob svojem času tudi čudno resen, zlasti ako se je kak tovariš spozabil do neprimerne besede, česar mali Janezek ni mogel trpeti. Tovariši so to prav dobro vedeli in zato si niso upali v njegovi družbi govoriti slabo ali se obnašati nepristojno. Kako lepo je vplival mali apostol na svoje tovariše!

Ob poletnih nedeljskih popoldnevih je često pripravil svojim tovarišem malo prireditev, h kateri pa je tudi marsikdo starejših rad prišel. Pred hišo je med hruško in češnjo napeljal vrv, pod njo pa razprostrl staro preprogo. Zabava se prične. Kako? Janezek stopi na stol, da njegova kodrasta glavica obvlada občinstvo ter začne — s pridigo, ki jo je slišal v cerkvi. Malo je sicer skrajšana, vendar pa zvesta izdaja tega, kar je dopoldne povedal gospod kaplan. Tako živo in prepričevalno zveni jasni otroški glas, da ga z veseljem poslušajo tudi odrasli. Po govoru zapoje kako Marijino pesem, ki jo za njim povzame zbrana družba, da lepa pesem doni preko vasi.

Nato šele se mali umetnik loti svojega pestrega, nad vse zanimivega sporeda. Ali ste že videli kdaj vrvohodca, kako vam visoko po vrvi hodi sem ter tja in kaže svojo spretnost? Janezek se povzpne na vrv, hodi po njej, tudi po rokah, z nogami visoko v zraku. Pred zavzetim občinstvom izvaja spretneje kot poklicni vrvohodci zanimive, a vratolomne skoke, da se stara mati trese v strahu za svojega vnuka.

Nato se spusti z vrvi in začne razkazovati druge umetniže: nič težkega mu ni bilo pojesti kovanovec in ga zatem potegniti iz nosa kakega gledalca; iz enega jajca jih pričara četvero. Ubije pišče, a ga takoj

Sveti Bosko — apostol mladine.

nato oživi. Svoje čarovnije pa pospremi s šaljivo besedo, da se stara mati solzi od smeha.

Pa kje se je Janezek, komaj desetletni Janezek, tega naučil? me vprašate. Da ste ga videli na sejmu, kamor ga je vzela mama kdaj pa kdaj s seboj! Ob takih prilikah tam ni manjkalo popotnih glumačev in

njihov najpozornejši gledalec je bil Janezek. Nobena še tako hitra in skrivna kretnja ni ušla bistremu očesu in kmalu je iznajdljivi dečko pogodil, v čem je preprosta skrivnost, ki se ji drugi ne morejo dovolj načuditi. Tako je potem pokazal drugim take umetnije.

Zabavo je prekinil večerni zvon, ki je zadonel preko vasi. Mali glumač je ves spehan in utrujen pokleknil v rosno travo ter začel angelov pozdrav, vsa družba pa mu je odgovarjala. Nato se je občinstvo razšlo. Prevzete so se mamice spraševale: Kaj bo iz tega otroka?

Kaj je bilo iz tega otroka?

Prav pred 50 leti je zapustil ta svet apostol in prijatelj mladine Don Bosko, nekdanji Janezek, ki je postal duhovnik. Nadaljeval je med mladino svoj apostolat, ki ga je začel že kot otrok v domači vasi. Revni duhovnik Don Bosko je postavljajal s čudežno Marijino pomočjo velike mladinske domove, kjer mladina ob prostem času najde dobrega pouka in zabave ter se tako obvaruje slabega. Don Boskovo delo pa nadaljujejo njegovi duhovni sinovi — salezijanci. Pred 4 leti ga je sveta Cerkev proglasila za svetnika.

Luč svete vere

Kodranov oče je bil zelo bolan in bližala se mu je smrt. Zadnje jutro svojega življenja je poklical k svoji bolniški postelji svoje otroke in jim dajal poslednje opomine; predvsem pa jim je naročil, naj vedno pridno obiskujejo in z vso pazljivostjo poslušajo krščanski nauk.

»Ljubi otroci,« je rekel, »petdeset let sem star, in imel sem na svetu mnogo prijateljev, najlepši in najsvetejši, da zares najboljši prijatelj pa mi je bila vera v Križ; ta mi je ohranila vse moje zemeljsko življenje čisto, ga dvignila in oplemenitila. To izpričam in potrujem pred Bogom.

Petdeset let sem star in mnogo sem pretrpel na tem svetu, često prav hude boje; toda v vsem trpljenju pa sem našel najboljšo tolažbo in varstvo edino

v naši sveti veri. To izpričam in potrjujem pred Bogom.

Petdeset let sem star, bil sem pogosto prav blizu smrti; danes ne bom več doživel večera, toda izpričam iz svoje lastne izkušnje in pred Bogom: samo božja moč vere more odvzeti strah pred smrtjo; in samo sveta vera v našega Gospoda in Zveličarja Jezusa Kristusa nam more dati pogum in moč, napraviti najvažnejši korak v večnost!«

S solznimi očmi so sprejeli otroci besede umirajočega očeta.

Kmalu nato je oče umrl; otroci pa so ohranili njegove poslednje besede v svojih srcih, živeli so po njih in sami so prišli do prepričanja, da je pokojni očka prav povedal.

Luč svete vere je naš največji zaklad.

Svetniški oče in svetniška hčerka

Služabnica božja Ana Katarina Emerih je zelo rada Spomagala svojem pobožnemu očetu pri poljskih opravilih: vodila je konja, medtem ko je oče krepko držal plug, ali pa je spretno vlačila brano. Toda to njuno delo ni bilo navadno opravilo, temveč delo, posvečeno po molitvi. Od časa do časa je pogledal oče svojega svetega otroka in se nato zazrl proti vaški cerkvi, rekoč: »Deklica moja, kako je vse to lepo! Od tu moreva videti kosfeldsko cerkev, v kateri je pričujoč božji Zveličar v najsvetejšem Zakramentu. Iz tabernaklja naju opazuje in blagoslovlja najino delo. Najini duši ga lahko vsak čas molita.« — Kadar je vabil zvon k sv. maši, se je oče odkril in je dejal: »Zdaj bova pri sv. maši.« Med delom je pojasnjeval: »Zdaj moli duhovnik ‚Slavo‘, zdaj ‚Svet‘, zdaj pa poklekniva, ker je povzdigovanje.« Med delom sta pri mašnikovem obhajilu obudila duhovno sv. obhajilo. — Pa je zopet pripovedoval svoji dobri hčerki: »Ljudje govore toliko o čudežih — pa poglej zrnje, ki pade v zemljo in tam umrje, toda iz njega

vzkipi novo življenje in rodi ob svojem času stoteren sad. Ali ni to velikanski čudež?«

Ana Katarina je svojega očeta rada poslušala, po njegovih naukih je uredila svoje življenje in postala božja svetnica.

Od časa do časa je pogledal oče svojega svetega otroka...

Ankine sanje

Anka hodi v tretji razred in je ena najpridnejših Aučenk. Učenje jo sicer stane mnogo truda; prav pogosto se mora zares mučiti, a vendar s svojo pridnostjo doseže, da je vedno med prvimi.

Velika pa je njena ljubezen do misijonov. Rada moli za pogane. Vsak prihranek vrže v porcelanastega kitajčka, ki je postavljen v razredu za misijonske darove. Dan za dnem daruje male žrtvice za misijone. Večkrat da svoji prijateljici lepo jabolko, ki bi ga sama tako rada pojedla; če ji sošolka zabrusi trdo besedo, molči; takoj opusti igro, če jo mama pokliče; hitro in vestno vrši delo, ki ji je najbolj zoprno. Vedno si misli: »Jezus, jaz Te imam tako rada in Ti želim pridobiti poganske duše.«

Neke noči se znajde pred nebeškimi vrati. Nenadoma se odpro. Morje nebeške svetlobe se usuje skozi vrata, da jo skoro oslepi. — Glej, kaj je tam? — Majhne postave v pisanih oblekah se pomikajo po svetlobi. Ali niso ti otroci podobni našemu kitajčku, v katerega nabiramo denar za misijone? Res je. Kitajčki so. Bližajo se Anki. Prvi kitajski debelušček stopi k nji in ji poda roko: »Hvala ti, Anka, za vse molitve, ki si jih darovala za poganske otroke. Ti si mi odprla nebesa. Bolan sem ležal v naši kitajski koči. Nekega dne pa je prišel misijonar, prijazno govoril z mojimi starši in izlil krstno vodo na mojo bolno glavico. Kmalu sem umrl in zdaj sem v lepih nebesih. O, prosim te, še moli, še! Saj je še toliko poganskih otrok!« Pri zadnjih besedah deček izgine v nebeški svetlobi.

Pa že se ji približa deklica: »Hvala, hvala, ljuba sestra, za vse dinarčke, ki si jih prihranila za poganske otroke. Moji starši so me vrgli v gozd, ker jim nisem bila za rabo; pa me je našla ljubezniva evropska sestra, me odnesla v sestrsko hišo in me oblekla v lepo obleko, ki so jo kupili za tvoj denar. Bila sem krščena, toda nisem dolgo uživala zemskega življenja, prišel je angel in me odnesel v nebesa. O, nabiraj, še nabiraj za misijone!« In že izgine v morju svetlobe.

*Prosim te, nebeš Gospa,
vâruj v meni Jezusa,
da nihče mi ne ukrade ga
iz čistega srca!*

Pred Anko stopi mlada kitajska deklica in se ji začne zahvaljevati za vse žrtve, ki jih je darovala za misijone. Z njimi ji je izprosila milost, da je spoznala Jezusa, bila krščena in sedaj uživa nebeško veselje. — Nato izgine.

Tedaj pa zagleda Anka, kako se ji bliža v sijaju in lepoti iz morja svetlobe Marija z Jezuščkom v na-

ročju. Trume angelov jo spremljajo in ji prepevajo čudovite pesmi, kakršnih Anka še ni slišala. Take lepote še ni videla. Ko poklekne pred Marijo, zasliši sladke, vabeče besede: »Še, Anka, še, še!« — Nepremično zre v prečisto Devico... in...

»Anka!« jo pokliče mama. Anka ne ve prav, kje je; namesto običajnega pozdrava le ponavlja: »Da, še, še, še!« — Mama jo začudeno vpraša: »Kaj je, Anka?« — »O, mama, še več molitve, še več denarja, še več žrtev za misijone!« — In pripovedovala ji je, kaj se ji je sanjalo.

Prof. Anton Parižan:

Sin ledenih poljan

Medtem pa se je Badluku še vedno bledlo in duhovnik mu je položil roko na čelo ter čutil, da mu kar žari.

»Žena,« pravi misijonar tarnajoči materi, »le pogum! Jaz bom nanj pazil in ga z božjo pomočjo rešil.«

»Da, mama, rešil ga bo! Boš videla, da ga bo!« vzklikne Voma, ki je gledala duhovnika z veliko vnemo.

V tem hipu se je Badluk jel premetavati po ležišču, kakor da se bori z nevidnim sovražnikom. Vmes pa je kar naprej jezno kričal: »Izdajalec! Kimi! Belec! Na pomoč!«

Čeprav je bil sam ves izčrpan od utrujenosti in lakote, je duhovnik vendarle ostal pri njem, ga v najhujših napadih obdržal na ležišču in mu hladno roko pokladal na razbehljeno čelo. Proti jutru se je Badluk nekam pomiril, dihanje mu je postalo urejeno, vročina je popustila in pokojno je zaspal. Duhovnik je ves vesel vstal:

»Mati, upam, da je rešen.«

Žena ga pogleda, ni ga razumela.

»Rešen je,« ponovi duhovnik in pokaže na Badluka.

»Zakaj... zakaj... si zanj toliko skrbel?« ga vpraša.

»Zato ker smo vsi otroci istega Očeta, ki je v nebesih! Zato ker nas vse neskončno ljubi in je umrl za nas vse,« reče misijonar in pokaže križ.

»O, kako zelo ga bom rada imela, tega nebeškega Očeta!« pravi Voma in sklene svoji ročici.

Potem so vsi utihnili, duhovnika je premagala zaspanost in pravkar je hotel zadremati, ko zaradi rahlega šuma pogleda proti Badluku.

Odprl je bil oči in zmedeno gledal okoli sebe. Kmalu pa se je popolnoma osvestil, se oprl na komolce in se materi nasmehnil.

»Mati, ali sem res v našem igluj?« vpraša začuden.

»Seveda, Badluk,« mu odvrne mati, vsa solzna od sreče.

»Kje pa je Kimi? In sani?« vprašuje v skrbeh še naprej.

»Kimi je pri psih, sani pa pod streho.«

»A kako sem prišel semkaj? Torej vendarle nisem sanjal? Neki belec...«

»Belec?« pravi Voma vsa vesela. »Saj je tukaj, Badluk. On te je pripeljal semkaj. On te je zdravil in rešil!«

Fant se ozre v duhovnika, na licu pa se mu pojavi izraz sovraštva.

»Ali te ni sram?« sikne skozi zobe. »Kako se le drzneš priti sem?«

»Slišiš Badluk,« se vmeša mati, ki vsega tega ni nič razumela, »saj te je prav on...«

»Molči!« zapove Badluk jezno, »kaj pa ti poznaš tujce! Belec je bil človek, ki me je hotel oropati. Vrgel se je name kakor na škodljivo zver, da bi me ubil, in če bi mi ne bila pomagala Kimi, bi zdaj že mrtev in zmrznjen ležal pod snežno odejo.«

»Ta tujec tukajle pa ti je ...« se je zopet potegnila za misijonarja Voma.

»Molči, Voma! Ta človek je lump in izdajalec! Prijatelj je onega drugega in oba skupaj sta me sklenila ugonobiti!«

»Moj prijatelj? O kom govoriš?« vpraša duhovnik začuden in poparjen.

»O tistem belcu, ki je tvoj pajdaš in si ga pustil v Dubantovem jezeru! Vprašal me je, ali sme z menoj semkaj, da bi prišel do tebe, izdajalec!«

»Kako naj vem, o kom govoriš? Čisto sam sem se podal na nevarno pot, da bi vam prinesel nekaj sreče in upanja,« reče duhovnik ves potr.

»Laž! Sama gola laž!« zavpije Badluk. »Prišel si zato, da bi nas oropal še te beračije, ki jo imamo! Toda pazi se! Med nama bo šlo na življenje in smrt! Zapomni si to!«

»O Jezus, ki so te krivično obrekovali, usmili se svojega ubovega misijonarja! O Marija, o moja Mati!« je vzdihnil duhovnik.

»Dosti je tvoje hinavščine! Ven iz moje kočice!« je besno zarjul Badluk. »Sva že opravila! Izgini!«

»Badluk, lepo te prosim! Ko bi ti vedel, kako lepo je zate skrbel!« je še enkrat poskusila Voma.

Badluka pa je sovraštvo tako zaslepilo, da je sestro surovo odrinil, pokazal na izhodno luknjo in duhovnika neusmiljeno pogнал v led in sneg.

4. Na pomoč!

Poletje se je bližalo svojemu koncu. Kratko poletje ob severnem tečaju traja samo dva meseca in v tem času se mora Eskim potruditi, da se založi z živili za vso dolgo zimo desetih mesecev. Saj nikoli ne more naprej vedeti, ali morski psi morda ne bodo ostali kar na širokem morju in ali bodo medvedje prišli na obalo ali ne.

V šotoru iz kože morskega psa kleči neki mož. Tako je zatopljen v molitev, da ne sliši otroškega glasu, ki ga boječe kliče.

(Dalje.)

Angelček in ovčica

Poljski pisatelj Stalovsky je napisal sledečo zgod-bico:

Živela je ovčica, lepa in nedolžna, ki je imela dobro mamico. Njena volna je bila mehka in bela kot sneg. Ni ji manjkalo ničesar, a kljub temu jo je srce vleklo ven iz toplega hleva v široki svet. Hlapec je pustil nekoč priprta vrata, mamica pa je pokojno spala. To priliko je porabila ovčica in zdirjala v belo zimsko naravo. Veselo je skakala in gazila mehki sneg. Sredi velike poljane je obstala in se razgledala. Ledeno mrzla burja se ji je zagrizla v volneni kožušček, da se je sirotica stresla. Strah jo je bilo velike samote in milo je zameketala. Takó rada bi odhitela nazaj k mamici, toda poti ni znala. Njene stopinje je sproti zamedel sneg. Pa vendar je hotela iti dalje, toda noge so ji postale težke in nerodne. Le z veliko težavo se je premikala. Zagledala je od daleč znamenje — križ. Morda najde tam zavetje pred mrzlo burjo — in plazila se je počasi, počasi dalje — — — Pod križem je čepel ljubezniv angelček in stražil podobo mrtvega Odrešenika. Ko zagleda ovčico, ji hiti naproti, objame jo in jo nese nazaj v hlev k mamici — — —

Koliko nesrečnih duš zbeži ven iz toplega hleva svete matere katoliške Cerkve v sneženo viхро najbednejše prostosti. To so ljudje, ki s svojim lahko-miselnim življenjem zavržejo vero v Jezusa in se vdajo grehu.

Molimo za vse siromake, ki z napačnim, grešnim razveseljevanjem, zlasti v teh predpustnih dneh, žalijo Gospoda!

Darujmo zanjé ta mesec »Jezusove dneve«, da bi se spokorjeni zatekli h Kristusovemu križu in pri božjem Zveličarju zopet našli izgubljeno srečo.

Ko zagleda ovčico, ji hiti naproti... (Str. 91.)

Pikec in Pokec

(Piše urednik.)

(Dalje.)

»Razvezali so ga in ga postavili na noge. Poglavar ga je vprašal, če ima še kako željo. Kohij je prosil za sulico, ki so mu jo radevolje dali. Nato je moral na smrt

obsojeni deček zlesti v globino skalovja prav na obrežje reke Nila, v tisto kotlino, ki je v njej kraljeval strašni krokodil, največji v vsej okoličnici. Temu požrešnemu bogu je bil ubogi Kohij izročen na milost in nemilost. Stopil je v plitvo vodo in čakal. Kot pribit je stal tam, raven ko sveča, držeč v roki sulico. Dve minuti težkega čakanja sta prešli in že se je prikazal na valovih strašni krokodil. Par krepkih zamahljajev z repom —

pa je bil pri nesrečnemu dečku. Toda Kohij se ni živali prav nič ustrašil; stal je na istem mestu kot vkovan. Pošast je do kraja odprla svoj strašni gobec in hotela šapniti

krščanskega dečka od peta do temena. Toda prebrisani pobič je pustil krokodilu samo svojo sulico v strašno zevajočem gobcu, sam pa je mirno stopil na suho. Pogledal je, kaj delajo zamorci: vsi so klečali in se klanjali nesrečnemu bogu, ki se je s široko odprtim žrelom ves v bolečinah in osramočen potopil v vodo. Kohij pa je porabil ugodni trenutek in pobegnil naravnost k misijonarju, ki ga je z ljubeznijo sprejel za svojega učenca. Kohij je postal duhovnik in velik misijonar.«

Pokec se je po tem pripovedovanju oddahnil in pogledal Pikca. Ta je zadovoljno pokimal in dejal:

»Zares, krasna povest. Torej ta ljubeznivi Kohij ti je prišel na misel, ko sva bila v smrtni nevarnosti.«

»Sam angel Rafael mi je dal to misel, ker sicer bi bila midva oba izgubljena,« je dodejal pobožni Pokec.

Medtem se je stemnilo. Uboga fantiča bi ne vedela ne kod ne kam, ko bi jima ne razsvetljevali stezice mesečna riba in morske zvezde. V njihovem nežnem soju sta naša dva junaka kar korajžno stopala proti cilju.

Pošta malega Jezusa

Dragi Lučkarji in Lučkarice!

Gotovo Vam je znano, kako strašna nesreča je zadela našo župnijo dne 26. julija. Toča nam je čisto uničila polja, vinograde in sadovnjake. Postali smo siromaki. Starši nas ne morejo obleči in obuti, mnogi šolarji ne bodo mogli v šolo. Drugo leto bomo imeli sv. birmo. Se veselimo in bojimo. Kaj ko bi vsak Lučkar in Lučkarica daroval 1 dinar za nas in še pri drugih kaj nabral za naše uboge šolarčke. Zelo vam bomo hvaležni in želimo, da bi Vas nikdar ne zadela tako huda nesreča. Saj še ljubi ptički so po toči zbežali od nas, da ni bilo slišati več njihovega veselega petja. Če boste kaj nabrali pa pošljite na župni urad Buče pri Kozjem.

Vas vse lepo pozdravlja

Slavica Zvar,
učenka III. razreda na Bučah.

Iz Svetega Lenarta v Slov. goricah.

Velike so Slovenske gorice, mnogo je krajev in mnogo je ljudi, a vsi spijo. Samo jaz sem se zbudil, da Vam opišem lepe Slovenske gorice. Kraj je hribovit, a ne pust. Kadar se v jesenskih jutrih prikaže na vzhodu sonce, se krasni žarki razlivajo po vinogradih. Ko zapihlja veter, se sliši iz vseh strani »pika, poka«, ptički žvrgolijo, sliši se mila pesem vaških fantov: kako je vendar vesel na svetu človek, ki živi po Kristusovih naukih od rojstva.

Središče Slovenskih goric je trg Sveti Lenart. V trgu je dekanijska cerkev, osnovna in meščanska šola, elektrarna in tovarna usnja.

Hodim v 4. razred. Malo nas je učencev in učenk, a vsi smo naročniki prelepega mladinskega lista »Luč«. Mnogo je zanimivega in smešnega; najbolj pa mi ugaja Vaša povest »Pikec in Pokec«.

Trudimo se, da bi živeli tako kot nas uči »Luč«. Lepo prosimo, da bi za nas kaj molili.

Vas pozdravlja Vaš zvesti naročnik »Luči«

Radko Valder,
4. r. m. š.

Odgovor: Zelo se veselim, predragi Radko, da so vaši kraji tako lepi. Pa ti povem, da na svetu ni lepšega od lepe duše. Duša pa je lepa, če je v posvečujoči milosti, če

je brez greha. Da bi bile vaše duše vedno lepe, zato bom rad prosil božjega Zveličarja, posebno pa še za tvojo. Ti pa name ne pozabi, ker tudi jaz bi imel rad vedno lepo dušo. — Urednik.

Miklavžev večer v Žužemberku

Predobrega svetnika sv. Miklavža, ki prinese toliko veselja, smo tudi v Žužemberku težko pričakovali. Končno nas je obiskal in sicer v dvorani Prosvetnega društva. Že dobro uro pred njegovim prihodom je bila dvorana polna otrok in odraslih. Najprej smo Miklavžu v pozdrav lepo zapeli. Potem se je začela igrica z naslovom: »Nebeška šola«. Bila je zelo lepa. Igrali smo jo samo otroci Marijinega vrta. Po tej lepi igrici je prišel sv. Miklavž v spremstvu angelov in parkljev. Sv. Miklavž z mogočno brado in lepimi svetlimi lasmi je imel lep nagovor in nato je začel deliti darove. Parklji so ropotali in razsajali z debelimi verigami. Marsikaterega porednega dečka so odnesli s seboj. Ko je sv. Miklavž vse razdelil, nas je še enkrat blagoslovil in obljubil, da pride drugo leto zopet.

Mervar Branko,
uč. V. razr.

Naši rajni prijateljčki

† Mimica Klobasa nas je zapustila. Zvonovi so zapeli 9. septembra 1957 naši rajni sošolki in naznanili njeno smrt. Obiskovala je 6. razr. osnovne šole pri Sv. Duhu na Stari gori. Bila je mirna in pridna doma in v šoli. Ljubi Bog jo je izbral izmed nas, ker mu je bila najbolj všeč. Ob 7. uri zjutraj je mirno zaspala v Gospodu. V boleznii ji je bilo srce vedno pri Bogu. Pred svojo smrtjo je še zapela »Kraljevo znam'nje križ stoji«. To je bil njen zadnji spev. Njeno mrtvo telo smo spremili na pokopališče 12. septembra. Nebo je jokalo in s svojimi mrzlimi solzami hladilo vroče solze njenih staršev, sestic, brata in vseh ostalih, ki smo jo ljubili.

Lizika Žajdela,

uč. 7. razr. osn. šole pri Sv. Duhu na Stari gori.

† Franc Albina iz Spodstrmca pri Velikih Laščah. Ni dolgo, kar nas je zapustila naša draga součenka Albina, učenka 5. razreda osnovne šole na Karlovcih. Bila je zvesta naročnica »Lučke«, komaj jo je čakala in z veseljem prebirala. V petek je bila še poslednjič z nami v šoli. Zastrupila si je bila kri, zato je morala v bolnišnico, kjer je podlegla. Počivaj v miru naša draga součenka!

Angelca Venturini,
učenka 6. razreda o. š.

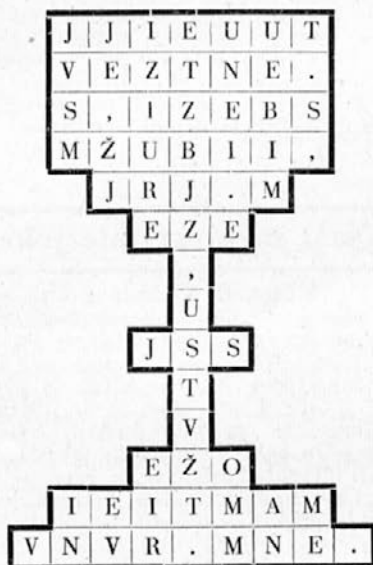
Uganke

Rešitev ugank (Luč št. 4).

1. Sveti Miklavž je dober gospod,
njegove roke so polne dobrot.
2. Posetnica: Kongreganist.

Rešili so samo: Slavko, Mirko in Cirila Cuderman, Tupaliče
p. Preddvor, in dobe nagrado.

1. Kelih.

2. Posetnica.

Jan Rakučič

L. v.

Kaj je ta mož?

3. Posetnica.

N: Novak

Omiš.

Kaj je ta mož?

Dve krasni božični slovesnosti

Kakor vsako leto smo imeli tudi letos na god nedolžnih otročičev (28. dec.) vsi člani svetega Detinstva zjutraj sv. mašo v uršulinski cerkvi s skupnim sv. obhajilom. Popoldne ob 4 pa je imel istotam urednik »Lučic« kratek nagovor; peli smo prekrasne božične pesmi; pri darovanju za misijone smo dobili podobice; voditelj sv. Detinstva, g. svetnik Čadež, nam je podelil poseben blagoslov; končno pa so bile pete litanije Matere božje in nato zopet petje božičnih pesmi.

Na praznik sv. Treh kraljev so pa ljubljanski otroci v imenu vseh slovenskih otrok položili na oltar pred evharistično božje Dete svoje darove v obliki »Jezusovih dni«. Slovesnost se je vršila v frančiškanski cerkvi. Provincial, p. dr. Gracijan Heric, je imel izpred velikega oltarja kratek in prisrčen nagovor, med katerim je poyabil svečano oblečene otroke, naj prineso lepo okrašene srebrne šatulje in košarice z »Jezusovimi dnevi«. Sledile so pete litanije Matere božje in blagoslov, nato pa so otroci zapeli celo vrsto božičnih pesmi. — Tega darovanja so bili deležni vsi čitatelji »Lučic«, ki izpolnjujejo »Jezusove dneve«, čeprav niso poslali lističev v Ljubljano. Urednik.

»Luč« izdaja in tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (Karel Čeč). Stane za vse leto din 5.—. Urednik: Gen. lektor P. Krizostom Sekovanič O. F. M., Ljubljana, Marijin trg 4
Uprava: Ljubljana, Kopitarjeva 2, H. Ničman. Izhaja mesečno.